

[Statsministeren]

her var i gang. Det gjorde vi altså så. Det er det, der er sket, og så er der ikke sket meget mere, men det var også usædvanligt nok.

**Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):**

Selv om det, vi formelt behandler, er lovforslag om at standse konflikten, er der jo flere, bl.a. fru Lilli Gyldenkilde og fru Elisabeth Bruun Olesen, der har bragt ligestillingsspørgsmålet ind i dette. Det er rigtigt, at kvinderne hører til de dårligst uddannede; typisk er de ufaglærte og har de ringeste lønninger på arbejdsmarkedet, så det er rigtigt, at vi har et ligestillingsmæssigt problem, hvad vi alle sammen ved. Det er også rigtigt, at det bedste, der kan ske – og det er regeringens opfattelse – er, at arbejdsmarkedets parter bliver enige, når der skal forhandles overenskomster. Det blev de ikke denne gang, og det beklager regeringen dybt at de ikke blev. Så har flere spurgt, hvorfor regeringen ikke har grebet ind før, inden konflikten brød ud osv. Det har regeringen ikke gjort, fordi vi respekterer det arbejdsretlige system. Men vi måtte jo gribe ind, fordi vi, som jeg tror det var hr. Dohrmann, der var inde på det, var ved at få en situation som den, vi så i Ålborg, hvor folk måtte flyttes fra hospitaler osv., og hvor der først blev givet dispensation efter, at regeringen havde lagt sine lovforslag frem. Det bedste er derfor, at parterne bliver enige.

Men her befinder vi os i en situation, hvor vi skal lovgive om lønninger på det private arbejdsmarked og på det offentlige arbejdsmarked. Det er altså en lovgivning om lønninger, det er ikke en lovgivning, hvor vi kan løse alle detaljspørgsmål og heller ikke alle de store ligestillingsproblemer.

(Kort bemærkning).

**Svend Auken (S):**

Selv om man ikke kan løse alle problemer, er der vel ingen grund til at forstørre dem bevidst, men det er jo det, man har gjort.

Jeg vil gerne sige følgende til statsministeren: ingen af os her ved, hvad der var årsagen til det usædvanlige, at en mæglingsskendelse blev kendt af offentligheden. Arbejdsgiverne siger, at det var lønmodtagerne, og lønmodtagerne siger, at det var arbejdsgiverne. Det er statsministeren og jeg ikke i stand til at dømme om. Det er også efter min me-

ning forståeligt, at både arbejdsgivere og lønmodtagere udtaler sig om den, når den kommer offentligt frem, og nu kommer vi til sagens kerne, som statsministeren smyger sig uden om. Det er ingen undskyldning for, at økonomiministeren offentligt udtaler, at et mæglingsforslag, der er et led i en igangværende forhandlingsproces i forligsinstitutionen, er helt uansvarligt. Hvordan forestiller man sig egentlig at Dansk Arbejdsgiverforening skulle kunne fortsætte realitetsforhandlingerne, hvis de af landets økonomiminister på forhånd har fået at vide, at det, forligsmanden ser som et balancepunkt mellem parterne, er uantageligt ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt?

Jeg vil gerne have, at statsministeren heroppefra siger, at dette ikke vil gentage sig, at man ikke fra statsmagts side midt under en overenskomstforhandling offentligt vil tage afstand fra forligsmandens mæglingsforsøg.

Endelig vil jeg sige noget til arbejdsministeren om forløbet af denne konflikt. Arbejdsministeren sagde, at man var bundet af det fagretlige system, da konflikten brød ud, og først greb ind, da situationen i Ålborg skærpedes. Ja men det ved hele den danske befolkning er usandt. Man ved, at der allerede lørdag, før konflikten overhovedet brød ud, afholdtes et af de møder, som statsministeren ikke kunne lide, før han blev statsminister, i statsministeriet mellem regeringen og det radikale venstre, hvor diskussionen ikke drejede sig om, hvorvidt man skulle gribe ind, men alene om på hvilket grundlag man skulle gribe ind.

**Statsministeren (Poul Schlüter):**

Økonomiministeren, som alle her i salen kender godt, hører ikke til dem, som udtaler sig hverken for meget eller i utide. Til gengæld er hans udtalelser altid værd at lytte til. Han er nu engang økonomiminister i en lovligt etableret regering, og han er sammen med finansministeren den gruppe i regeringen, som mere end nogen anden skal tage de samfundsøkonomiske konsekvenser af mange dispositioner, som foretages ude omkring, også for så vidt angår konsekvenserne af et overenskomstresultat.

Jeg vil gerne sige til hr. Svend Auken, at han med den tankegang, han nu adskillige